

Maksymilian Tchoń

*Całkowite
zaćmienie*

Tarnów 2015

© Copyright by Maksymilian Tchoń, 2015

Wydanie pierwsze

Projekt okładki: **Autor**

Skład i łamanie: **Mirosław Mękal**

Wydawca, druk: **Bel-druk, Tarnów, tel. +48 14 629 81 00**

ISBN 978-83-64998-05-8

*„Żadna wielka miłość nie umiera do końca.
Możemy do niej strzelać z pistoletu
lub zamykać w najciemniejszych zakamarkach naszych serc,
ale ona jest sprytniejsza - wie, jak przeżyć.”*

Jonathan Carroll

*** (To przecież jasne)

To przecież jasne, że nikt
nie odważy się mówić tego, co naprawdę myśli.
I ja, i ty, nie ubrani w żadną ze szkół helleńskich i boskich
filozofów
w żadnym z prądów minionej epoki
nie będziemy w stanie
słuchać
głosu czystego serca
nawet na tematy stricte polityczne.

A kiedy, jeśli zapytają mnie o imię,
uczciwie bez wahania odpowiem: tylko Miłosz.

Odpowiem: Miłosz!

***

jestem pierwszy ale jak wyznaczyć granicę?
ta prawda, miłość krzewi się w Tobie.
dziś, bez bagażu, ja młody Mickiewicz -
syn przymusowej podróży - jadę,
wypływam.

poniechaj, istniej chwilo!
uczyn dobrym - ja, syn przymusowej
podróży.

tylko we mnie, zakiełkuj.

Niebiański pył

- cicho pan śpi a pani okrywa mnie
prześcieradłem wytwornych włosów
ze szlachetnego kruszcu moja ekspresja
obudziła się na niemieckim gruncie
wybiła ze snu
nabrała powietrza w płuca
trzymam w ręku kamień węgielny
a oni wciąż szukają burzy która odzwierciedli
stan mojej wyobraźni

kiedyś był sobie człowiek
proszący o dzban wody i mleka pijąc powoli
to znaczy jak narasta u niego odczucie
przecucia lęku gdzieś w małej
tawernie na holu leje się z obłoków
złoty deszcz

nad linią horyzontu unosi się siny
dym nad watykanem słowa - hasła
habemus papam - gdzieś w słonecznej italii -
mamy lafanda a i deszcz spada z dołu
do góry

a wszystko w zgodzie z prawami
fizyki wołają a w krainie metafor głos wołającego
na pustyni - piasek fatamorgana pył spartakus
i jego pielgrzym przyjaciel obelix idą
w deszcz

Za cenę dobra

dalekie brewerie przywiodły mnie
w nieznane strony biorę dziś haust
powietrza i krzyczę w niebo: niech

żyje życie! czego mi brak gdzie
zblądziłem i pisząc to poparzyłem
sobie dłonie tym żarem jestem

tym szczęściarzem którego
wszystko znacząca poezja nie
zmieniła lecz to ja zmieniłem

poezję w te wersy tchnę życie dlatego
dziś szukam swojej przystani rzucam
ankrę i pędzę w świat nieznany

widziany gdzie błękitne niebo
i szept jemioluski szykującej się do lotu
już nie za ocean nie za morze

lecz w odmęty madrytu szukam
swojej drogi choć powietrze szerokie
jest niebo dalekie jest czy wytrwam

w takiej przestrzeni gdzie nielot
bażant oznacza zapachem swoje
terytoria a jego brat bliźniak

sokół dostrzega z wysoka dalekiej
dali najpiękniejsze słowa wyrwane
z moich ust w akcie spełnienia

i pędzi
wśród gór i zagajów
i łądów pędzi

Dzień pamięci

jak zmienia się świat -
widzisz obserwując pory roku
ruchy tektoniczne wojny domowe
kozły górskie tury i wszelka fauna

i flora boskiego stworzenia
z różnych powodów zapominasz
kiedy pytam o występек przeciw
bliźniemu kryjesz się w gąszczu

ksiąg inkunabułów portfolii -
lecz nie zapominaj o moim wielkim
przyjacielu irracjonalizmie - rodzi
się z baśni próbując wyjaśnić

najdalej idące wnioski z ludzkiego
życia dobra i zła mój oddany przyjaciel
das alles ist deutschland jest synem
masowej zagłady a głód i przemoc

nie rodzi się z historii ani nie
są nawet jej przymiotem - drogi
przyjacielu nawet jeśli dzielisz
ze mną los - nie zapominaj o

róży czerwonej - symbolu trwałej
miłości oraz odwagi dziś - w jednej
czwartej wagonu wybieram drogą
na bielmo - ku słońcu to

by usprawnić przemysł cudzej
generacji łapię dziś bursztyn twojej
chwały wyborny - kamieniu - synu
sympatii orestesie litej skały

- spotkałem cię na lekcji
o kulistej ziemi w parku na
brzuchu góry wykrzyczę polsko -
czuwaj uczyńże wschodzie - trwaj
skargo - powierniczko niema

Filozofia

nauczyłem się słuchać
poznałem mowę

wypowiadałem słowa
coraz mądrzejsze i lepsze

byłem od nich uzależniony
w biblijnych psalmach

nie było nikogo i dawid
i goliat pogodzeni i nawet

gdybym stał się jednym
z nich byłbym taki sam

a głusi na słowa wiary
kant leibniz i kartezjusz

byliby dumni
z mojego przedsięwzięcia

Genius loci

napisałbym Ci sto tysięcy wierszy w jeden wieczór
ale Ty nie skąpisz słów nonszalancji

zabrałbym Cię w dalekich rzek ustronie
zawrócił bieg ruczajów wydrążył koryta

potoków i górskich strumieni
wracaj do kraju z cholernego słów wygnania

Poezjo czy nie nosisz imienia kolejowej
poznańskiej drużby i na przekór jak wiosenna

forsycja ni w Tobie krynicznej wody impresjonizmu
ni przeznaczenia bo poruszasz się w zwolnionym

tempie i w półtonie ni Poezjo
brzmisz doskonale

Gusła

cicho świta

z wilczym zapalem tężyzną ojca na grobie słowackiego
w chwili zwątpienia widnieje napis: STRZEŻ SIĘ CENZORZE -
KSIĘGA ZAMKNIĘTA w obawie przed światem rozkładam
skrzydła
trzepocząc a słowa z nieba mówią życiodajny azyl do ostatnich
tchnień niewinnie bo nie rzemiosłem a sztuką jest piękna
poezja

bądź przy mnie bądź dalekowzroczny sokole niech twoje oko
zrzuci na mnie ciężar abrahama w zwojach na kamiennych
wylewnością
tablicach gdzie czułe dłonie składałam w szept ku tobie ja
rozgniewany romantyk
z nieśmiałością ze szczeblem drabiny jakuba widziałem
z lekkością na mych
drzwiach obok ach widziałem ujęte w słowo niedościągłe sylwy
weny

wieszczą nazajutrz usłyszysz krzyki znad styksu to charon to
tylko gwar piskląt z porywem na zawsze po wieki to czar
niezauważenie
zakłęcie magiczne pękających w szwach sumiastych
inkunabułów
dzisiaj obudzony z nieistnienia subtelnym igliwem niczego
bardziej
nie pragnę niczego bardziej się nie lękam niczego bardziej nie
żądam prócz powinności

czy mam bać się piekła skoro żyłem na ziemi

Hamletyzm

*(osobista dedykacja
Michałowi Wodeckiemu)*

biegnę powoli na drugi brzeg
to moje tournée a ty natchniona
w ogniu uczuć jak tępą
klinga nocy

już idziesz z kolokwialnym
bagażem na plecach -
mimochoodem niewiele ci
pozostało szlaku do przebycia
jednak kiedy w maju liście
skłębione słońcem w okno już
dotrą patrzę na odpływ morski
i z niesmakiem cierpkości
pamięci powtarzam: to wiosna świat
mnie trafił a to co przetrwało
już nie nie jest moje

gdzie milczenie uśpione
chandrą strumieniu leśny
polny potoku gajowy górski lity
i lekki taterniku zdobywco
marzeń odsłoń mi pewną
tajemnicę swojego początku
zaprowadź w bór i łąg

het daleko ściągnij w pokorze
krzewicielu słów purpurowo-białą
piuskę twoje pełne miłości kunsztowne
encykliki to świadectwo drogi -
urodzajny poetycki i liryczny orle
wspaniale że pojawiłeś się
w tęsknocie drzew azalii kogo
napotkałeś gdzie wszyscy

gorliwi na tej drodze
gdzie ukryłeś szpaler wymysłów
w przesmyku ku Niewymawialnemu
w tym upale chowając tajemnicę
swego Niewyraźnego serca
początku słowa

chybocząc wiatr zawiął
opieszale

Jesień 秋

planeta newtona
z drzewa poznania
spadają jabłka

/prawo deszczu/

Kiedy stoję na bacność mów mi czule

mam talent by
zrobić to do
tego wersu choć
brakuje mi czasem

czystości ducha
a więzi mnie wola
ciała w takim uścisku
splocie układzie

jestem tylko pionkiem
na usługach możliwych
jednostek ja twój
wygnaniec ofelio żywa

w moich pieśniach
jestem tylko skromnym
kapralem czy nawet zwykłym
szeregowym to mimo

tego nie zaliczaj mnie
do tych drani którzy
w swoje okowy wcielając
nowe maski wybierają

słowa to ja ten
helikopter w ogniu z którego
powstaje ten zespolony
konglomerat słów naszych

moich twoich dziś
ja na twój rozkaz
przybywam i już tylko
współistnieję

w twoim słowie
na rozkaz twój
moja piękna wojenko
ofelio

Legenda powraca do domu

deszcze niespokojne
potargały sad a ty
powtarzasz coraz
trudniejsze pytania

w tej czeladzi na skraju
skansenu wiedzy
bastionu szczęścia
jest jedno takie słowo

którego wymową
zwyciężysz milion
nic nie znaczących
słów w takiej mucce

na krawędzi przepaści
jest dom twój wierny
i oddany kiedy wrócimy
napalimy w piecu

rozpalimy ogień
a ty doń nie
zdradzisz go szeptem
nie odkupisz

zadoścuczynieniem
nie ostawisz nawet
w przewlekłej chorobie
nie zniweczysz w matce

wszystkich zaraz to
ty tylko ty i twój koszerny
uśmiech na tym wygnaniu
moja jedyna mowa

składam ci w podzięcie
te peany pisane wierszem
i amfibrachem czy inną stopą
rzucone z olimpu niczym

grom z jasnego nieba
jestem duszą która
pragnie twego ciepłego
dotyku moja izoldo

matko poezji zostawiona
na wygnanie przeznaczona
jemu temu który w chwili
najgorszego upokorzenia

składa ręce do modlitwy
by w każdym słowie i chwili
w każdej minucie być
księciem dalekiej podróży

Lot ku jasności

Nie wiem jak to jest, ale w drodze do świętego miasta towarzyszyła mi piekielnie urodziwa panienska. W harmonijnym uścisku trwaliśmy przez kilka godzin. Koń z przydrożnej furmanki nie nadstawił skałego kroku. Widziałem Cię na łące, w białiznie i byłaś tam w bieli, i byłaś tam w spojówce - cierpkim posmaku jesieni.

Dotarłem tu
gdzie miałem dotrzeć
pomagając innym
a

czarny świat pogrążał się w tęsknocie. Dlaczego tak łatwo podarowałaś, a zarazem skreśliłaś nasze Niebo? Dlatego wybac mi Skarbie, wybac. Najpiękniejsze poranki, to te spędzone u twego boku, nimfo, meduzo adieu. Zniszczyli nasz kraj, nasze miasta, krystalicznie czyste powietrze. Wylali nektar, po którym zaciekle piszę poetyczno-prozaiczny wiersz,
z orlim zapalem, wilczym nosem, sokolim wzrokiem.
„Patrz, popyt na książki elektroniczne wzrasta.”
Tam, gdzie sufit z głębokiego żelastwa opierał się na skale z nieleckiego sklepienia -
ja wybierałem się do księgarni, po moją ukochaną „Mitologię Słowiańską”.
Robię tak w wolnych chwilach. Niezbyt wiele.
W mrokach epok średnich jest ukryty mistyczny iloraz inteligencji.

Jazz, dwa, trzy -

wiele świata, wiele myśli, wiele omylnie wypowiedanych słów.
Ten dach pod którym kryjesz teraz idealny świat, to tylko idiotyczna klawiatura wpisana pismem klinowym w życie,

wybacz.

Łaknienie

trzęsą ci się uszy na widok - słów -
o dróżniczko słownych wojaży
moje serce bije dla poezji
to prawda że nie wierzę w nic
prócz dystychów nie ofiaruję nic
prócz onomatopei nie podziwiam
niczego prócz filozofii kuchennych
jadłospisów nie myślę stereotypową
interpunkcją spójrz jak słowo staje
się ciałem na tym katafalku ofiaruję
ci dziś swoje osobliwe strofy -
to tylko mój stan łaknienia

Między hd a dttv

spaceruję przez morze spojówek
widzę niebo koloru ecru na plażach
oddalonych o długość Mewy
arteria zafrapowanych miast

i ich oczęta puszczonej z dymem
latarni widzę tylko niebo i myśleć świeżo
nie jest mi dane jak puszczonej z wiatrem
latawiec hPa atmosferycznych biometów

tylko widzę niebo syte powietrzem
przyodziane w sublimujące pierwiastki szczęścia
w takiej gradualnej pieśni apolliński śpiew
snuje się po trochejach utworu

syrena ucieleśnionych marzeń a ta
pieśń jak kamień - podnieś i rzuć
niechaj z Jowisza spadnie kropla światła
i serca jak posągi w deszcz pustynny

zamieni ej
oto cisza przed burzą

Nieomal 2 i 1/3 czyli czas na miłość spełnioną

panie boże ty wiesz
co robisz ja wiem co
robię jednak w tej
hałastrze zatrzymany

w soczewce atlas
ptaków flory i fauny
i semaforów współczesności
ty i owoc kwitnącej wiśni

niczym brat bliźniak
i piękno księżycy
ja na tym peletko twój
szepc i woń glicynii

w szczelbule życia mów
do mnie mądrze bo ja
idę oddychać gdzie
indziej piersią pełną

twojego echa pełzającego
po katedrze dzisiaj w dniu
świętego antoniego proszę
cię nie zbaczaj z kursu

na wskroś zaginiony twój
wzrok i kasztan najdalej
skazany na wygnanie szepc
i prawo pięści w oczach

twoich eros jej palce
wbite w powietrze niczym
aksamitna toń i tysiące
haiku spisanych wierszem

jak wróżba której nie
wyparłby się nawet ikar
módlmy się za nich to
ci którzy bez bólu poddali

się rozkazom
miłości i trwogi
i szybko pojęli
sztukę milczenia

tam gdzie ucisk
i muzyka hans
zimmer to ja a bez
niego i gwiazd nie ma

Oczko

don't be cruel don't be cruel
mamy po 25 lat, jesteśmy pokoleniem wybranych,
bo
postawili nam uniwersytety, szkoły wolności
nauczyli wzorców podobnych do ślubowań nielichych
ideologów
jak wydaje się pieniądze na krótkie chwile zapomnienia
wydziera kartki, podpala zapałki
dzisiaj uśmiechasz się do mnie
małostkowo, puszczasz ciche kocie oczka
a te opiekunki jurysdykcji
sądzą dzisiaj na trybunale

w gaju, kniei
spotkałem cię w Skarżysku Kamiennej
to moja *babe* to moja *babe*
na Mickiewicza!

Otwórz się: sezamie

Dusze czyścicowe
i ja syn lirycznej pożogi,
sługa wymuszonej podróży,
najemnik czujnej synekdochy,
apeluję dziś do ciebie
wszechmocny Boże
o zdrowie, bo szlachetne
zdrowie, ten się tylko dowie
kto cię stracił. W tym zrębie,
na tym wygnaniu w czeladzi
prawdy, jestem gońcem na
usługach bryzy i posłańcem
twych pastelowych włosów,
apeluję raz jeszcze: odbierz
mnie dziś ze stacji życia, bo
w innym wypadku nie zdążę
być twoim lekiem gdy otworzy
się niebo na całe nasze
szczęście.
W hieroglifach
sennych,
spowitych rtęcią
marzeń.

Tajga

w przebiśniegach marzeń
wyspy szczęścia
w deltach słów
synonimy prawdy
w gromadce cienia skrzą się
promienie po błękitnie nieba
nad urodzajem elizejskich łąk
w oddali filigranowe proste
wodzące wzrokiem promienia
ukazują serce a ono
nabrzmiwa dwukolorową pastą
tęcza niesie skwar
już wczesnym rankiem
wzbija się ku ciemności
czarny motyl tańczy

wieczorną pieśń
tajgi

Tęsknota

Ile razy chciałem kończyć z Poezją,
ach! brakuje mi lat! Tych niedokończonych
wiosen, podartych latawców, puszczonech
z nurtem Marzann. I choć dziś staram się
sklecić zdanie, by zmieniło bieg życie,
nie pojmem, więc zabierz proszę mój Boże
niechęć poranka i szum listowi nocy,
tam, gdzie Adam wciąż gra...

Odmiennność i jedność - złączeni brydżową
Prawdą, pokażę Ci swoją duszę - Twoje
strofy niezliczone, ukośne, wygięte, powiesz
„kocham”, a ja bezmyślnie z uliczną
gromadą nieliczbowych bohaterów, oznajmię:
Przeze mnie płynie strumień intensywnej
pokory i cichej wiary, które gdzieś nade mną
wije się jak nieuczciwy, podstępny kusiciel.
Dziś pędzę jak ten wichur, strudzony
nieskończoną drogą do Jeruzalem.

Ty, kiedy wypływasz

ty ciągle pchasz ten syf
ja uczę się żyć
w tym misternym planie
labiryntie wieży babel
gdzieś na krecie
władca potężny
i srogi który oponuje
w kwestiach polityki
można by rzec: barbarzyńca
mistrz słowa antycznego
świata odbieram mu wszystkie
prawa prócz prawa do życia
prawa do miłości
prawa do boga
prawa do zgody
prawa do śmierci
jakże jest piękny twój
kraj i lud kiedy wypływa
w morze sam z wieńcem
widnokręgu na głowie gdzie
każdy upadek listka bzu i każde na jego
temat słowo jest wierszem mów
więc: tak z tym prawem
najtrudniej się utożsamić

*** /Haiku/

/widmo/

obwarzanki słońca
biała plama na chusteczce
całkowite zaćmienie

/wosk/

upadek ikara
w czeluści żrenicy
bezdenna głębia

/poezja świata/

wiersz snem opluty
głowa kołem się toczy
Pan Cogito śni

21 gram

zamknięte usta, dusza
w środku się rusza
daleko, daleko odszedłeś
Niewidzialny, Ponadświadomy
liczę na Ciebie dziś
czyniąc to wyznanie

w pokorze i chwale,
choć ta chwila,
która już nie istnieje
w przepelnionej kolejce
do Lekarza Pierwszego
Kontakt, o! Gwiazdo
Polarna, jest, jak ten zbiór

praw i obowiązków,
ciężki i wyważony, nigdy
z nim nie staniesz w
szranki, nigdy z nim nie
wygrasz, a ciało, które
miesza się z żywiołem

zapłonie na wieki

3 i ½

Czy deklarujesz
swoje przybycie na nieznany ląd
w nieznanne stany tam gdzie
dociera tylko twój szept
i mój czuły dotyk naprężając
tę linę do swoistego momentu
drżenia oznajmiasz czułem to
ach czułem ten świt i jak nakłada

się na mnie zjawisko teorii
równoległych wszechświatów
między twoim drzeniem wargi
a moim cichym szeptem w porze
wędnięcia mówię ci na ucho
słowo kocham i ile dla mnie
tyle dla ciebie tym sposobem
znacysz a moje myśli lewitują

bezkształtną manną spadającą z
nieba odbiera mi oddech wolności
z myślą lekką jak strzała
wbiegamy na olimp widzenia
niczym creme de la creme na wyższym
stopniu animuszu biegnącej z
mojej powracającej życiem
tęsknoty jestem wiatrem wiejącym

na zachód popatrz tutaj poeta
walczy z własnym cieniem niczym
dawid z goliatem na tej planecie
ja wybraniec archeolog rzucam
akcenty planetą ziemi w ironię

Biała gwiazda

z wilczym zapalem tęgim krokiem
jadę z Pragi do Londynu
czekając na mecz stołecznego
Arsenału po drodze mijam Gniezno
Warta trzyma się swojego dużego
łożyska w chwili zamyślenia nie mógłbym
zapomnieć o prawdzie jak gorejący
wdzięk pękających w szwach starych
inkunabułów iż poezja to nie
rzemiosło a sztuka na mej

klatce w etiudzie słyhać tylko
gwar piskląt z porywem wiatru jak
pierwszolitowa Wisła biała gwiazda
południa uliczny smog w drogach
oddechowych naszych krtani tak przez
ten kraj płynie Wisła płynie potok królewski
po polskiej dziecinie a w księżycowych
dłoniach spisane rwącym dłutem

księgi na Starym Kleparzu

Całkowite zaćmienie

W tym maju cierpkim maju
ważą się słowa oblane brzaskiem
poranka na stole nocy chowa się
brzuchaty księżyc i swoją porą odmierza
lata między kolejnym zaćmieniem

Dziś surowo na nieboskłonie brow
gdzieś na Dworcu Centralnym
w Warszawie obserwuję indukcję
planet i na myśl mi przychodzi baśń
o Człowieku który chciał ukraść alfabet

gdzieś pomiędzy strupkiem różanym
a dołeczkiem pępuszka między Wisłą
a Odrą na wschód od granicy stoi biały
człowieczek wykonując ruchy żandarma
na skrzyżowaniu kierującego ruchem

Gdzieś w Rio nie Grande oznajmiam dziś
zatroskany słowa nowo spisane w książce
woluminy wersety nieznane jak ciemna strona
księżycy Tam gdzie kraje orientu i nieznane
języki padam ich wydzwiękiem na liczbę

nieskończoności jak owoc z drzewa
poznania smakuję wytrawnie słotę Niczego
mi już nie brak synonimie prawdy żółty liściu
niezgody szczęścia kasztanie tych ulic
zgubiłeś szyszkę sprawiedliwości bo to

co dotąd jedynie było dziś trwa i gna
w świat zatruty nienazwany w tej dali
całkiem surrealistycznie nieznany i choć
mówią że to tylko przygoda
poezja ta przetrwa próbę czasu

Na wodzie tonę i wypływam wypływam
i tonę gdzieś w Bawarii wiecznym mieście
a moje smukłe dłonie wiążą się dziś
z twoimi tworząc cieśninę uczuć Moja
piękna ty wprost z piany niczym Afrodyta

za plecami mam zachód południe po
lewej ręce słońce na wprost zegar słoneczny
wyznacza kierunek Biegnę dryfując jak ryby
z twojego zodiaku w kierunku słońca
gwiazdy moja kobieca Wenus

Coraz bardziej

w wyciągu jestem pierwszy a to zaszczyt
moja mowa, wszystkie xenie, listy
i haiku potwierdzają zagubione życie
i bezwstyd własnego wyznania

są niczym wiersze, bo szukając prawdy
nie dostałem zrozumienia
bo szukając winy, nie dostałem
sprawiedliwości
szukając nadziei - nie znalazłem
szczęścia

w końcu wywyższając się -
dostałem wiary
ona przyszła, odeszła, jest
i trwa w bezwstydzie owej inwokacji

Czwarty wymiar

Wszystko co robię robię
dla poezji i choćby charyzmy
było mało zostawię swój
śląd na znanym pergaminie

dzisiaj na rozdrożu dróg
czy w zagajniku zbierając
zmurszałe gałęzie depczę
po leśnej ściółce i choćby

nawet zabrakło mi siły
w dłoniach i wzroku
w oczach ja będę pisał
brajlem ryjąc hieroglificzne

znaki na skale i w skale
drażąc swoją historię
jak woda przyjaciółka lasu
nie żaden hip-hop czy jazz

ja stoję prosto na akademii
i czekam na swą nagrodę
nie myśląc czy jeszcze coś
mi wyśpiewa wiatr prócz słów

to mój sen o przyszłości
prócz moich fraz prócz moich
książek po omacku namacalnych
niczym spotkanie trzeciego

stopnia w kawiarni
czy tawernie gdzieś
w prowincjonalnym
mieście na opak sądom

wymiarom tym z trzech
policzonych i jednym Nienazwanym
(do przodu czas biegnie
i oznajmia żarem - inferno)

Pora wędnienia

pod stopą moją gaje oliwne
w górze nad głową szepty
niebieskie hostie w kroplach
żywicy na korze drzewa

kornik z batutą wygrywa swój trel
niczym śpiew złapanego w sieć
słowika jego dusza już nie moja
jego głos już nie mokry eteryczny

zwiewny jego spojrzenie puste
niczym butelka po oliwie z oliwek
składałam dziś ten pean tobie
najmilsza sokolico tobie szczyście

śnieżny oblepiony legendą która
miła nam w tej przełęczu gawiedzi
farsie spowita mgłą pozostawiona
w najdalszej myśli na koniuszek

twojego bystrego spojrzenia
zamienia się w płonący wulkan
niczym etna w porze wędnienia
i wybuchy to tylko z przyczyny

dbania o image pod moją stopą
moment odejścia nad głową moją
chwila czyścowa na czeluściach
twoich warg krople mojej lirycznej

rosy

Pokój

Moje książki, to nieskończony, literacki „Wyścig Pokoju”. Start z Pragi, przez Karlowe Wary do Tarnowa i dalej. Mijam znaną mi Ostrołękę - nie ma w sobie nic prócz poety tego z lojalnością, szacunkiem i podziwem moich ócz i mięśni dobrze sytuowanego.

Dziś jadę z moją koleżanką, melodyjnie nucimy „Marsz Gwardii Ludowej”, przez miasta pełnych popiersi półnagich bohaterów. Mówią - ciekawość - pierwszy stopień do piekła; więc gdzie ta niewymowna półprawda? Chorągiew łopocząca na wietrze. Gdzie to półkłamstwo? Na wschodzie w dorzeczu

rzek, potoków i górskich strumieni, piękny - już po renowacji Dom Kultury „Mościce”, w dali szukam pokrewieństwa; niech nasza bajka trwa, w ukochaniu zmysłów i pełni liniowych równań niech nasz bajka trwa. Teraz i na wieki. Amen

1. czerwiec

Eskulap niezgody

w szpitalu św. Łukasza siedzę i marzę o świecie
pełnym błogosławieństw nie chcę... Myślę
i tworzę w pełnym wymiarze czwartorzędu
To moje exposé gdzieś ty w tym wszystkim

gdzie ja z pełnym brzuchem prawd z drugiego
obiegu Nie dowierzam swoim oczom cierpliwym
zmysłom Jestem tym wygnańcem rodem z nieba
widzę kobietę tłumaczącą drugiej motyw

Vanitas i jej stopy w sandałach kiedy na widok
lekarstw zasypia przymrużając oczy Dziś ja w pełnym
roztrzęsieniu łączę się z tobą na oddziale SOR-u
w bólu klinicznej sfory na tym plateau ja sługa

mowy Wybawiciel pisma zostawiam dziś ślady
na twoich piersiach by czuć zapach macierzanki
i krystalicznej wody być więźniem zawsze twórczym
pełnym liryki życia i pisemnej pozozi

Krótki wiersz o wiosnie [antywalentynki]

gdzieś w egipcie na
hebanowym niebie
był festyn spadających gwiazd
o miłości! ma spełniona!
w tobie pąki
kwiatu nasturcji
w tobie godziny przestępne
i lata pełne -
czerwieni róży wiatrów

podczas nieudanej misji
ląduję na intymnym
skrawku ciemnej strony
naturalnego satelity twego uda

ja podróżnik guliwer
liliput człowieczy
słowny olbrzym
na tym brzegu
z duszą smyczkowych skrzypiec
otwieram na ciebie nowe pokłady
miłości

i stare ukryte w archeologii
ściennych malowideł
ja ten bydlak
z twoją chusteczką w dłoni
dziś wkładam w butonierkę
w dzień gorącego lata
twe miłosne
znamię

a mój szept
to tylko wyznanie

Gwiazda południa

tylko patrz i spojrzeniem
wyznawaj mi miłość
bo pamiętam te szkolne kapsle
boiska na których niczym poeci
graliśmy w piłkę uderzając
ostrzem paznokcia o kapsel a dziś
robiąc gorzką herbatę

staję się twoim sługą
na uwięzi bryz cyklonów
tornad ja krzewiciel prawdy
apostoł szczęścia odwieczny
donjuan podróżnik niczym ikar ze
skrzydłem głuszca ubiegam

się do ciebie roztropna
podróży aby z tego miejsca
nigdy nie stracić drogi odwołany
wietrze gdzie zapach jaśminu
i srebrzące się w słońcu struny
pajęczce i gibkie

dłonie jestem tym ptakiem
kołującym kręgi nad brzegiem
labiryntu niczym lot nad kukułczym
gniazdem i jego centrum z turnią
nagiego giewontu najwyższy szczyt zdobyty
siłą morza to ja tułacz tristan nad twoim

wstydem opieram się o bramkę -
bądź mi moja bądź podwiązko wypłynę się -
gdzie pierwsza drużyna w takiej gawiedzi nie szukam
rządu zmysłów synonimu a twoje tak to moja
wygrana twój szept moją prawdą
niechciana sójką bosko tańcząca izoldo

*** [Zegar przekracza niewyraźną...]

zegar przekracza niewyraźną
godzinę myśli uciekają w mem-
branę drżenia słowa uderzają
roztropnie w trąbkę eustachiusza

duch twój niweczy losy świata
dzisiaj ty jako śpiewak orfeusz na
strunie żywota przędzisz swą
nić by pobiec do pasterki eurydyki

twoja kochana kochana twoja nie
dzisiaj o boże zapomniałem nie dzisiaj
że jestem człowiekiem i na twoje
niełudzkie cuda odpowiadam jak

człowiek dlatego teraz wyruszając
z hadesu upraszasz boginkę persefonę
o łaskę wiesz tym razem powrócisz
tylko nie spozieraj za siebie do gwiazd

bo ujrzysz słowo którym opisane tu
oto ten który trwa...

Noc Walpurgii. Dr Faustus pyta Martę o najszybszą drogę do domu

Chwilo proszę trwaj wiecznie!
Na tym rozdrożu konotacje
Prawd po lewej ręce porywisty
Nurt rwącej rzeki Po prawej zachód
Na wprost ziemia niczym wejście do
Underground czy Subway Północ

Na północ zawsze wieje cyklon jak
Katrina tropikalna Słyszę dziś tłuste
Wersy pomijając południową stronę
Sekwany gdzieś w Paryżu istnieją
Słowa które tylko zyskają twoją moc
Gdy weźmiesz nią czystym sygnałem hd

Ty i czysta kartka zapiszę ją swoistym
Presscutto i stanę dziś w szranki z Piratem
Niemym który swoje zwycięstwa buduje
Koszttem tego drugiego Ile przede mną
Jeszcze I choć pomijając kwestię finansową
Na dnie życia pytam Apolla który czyści

Swoj instrument a to - to biała karta która
Zmieści wszystko niczym tablice wyryte podczas
Wspinaczki na górę poznania I choć czasami
Lepiej jest spać niech ci się przyśni kwiatów
Rój w tej dalekiej krainie tak głowę pochylił
Do dołu i zamysłem filozofa krzyknął eureka!

Sonata krzywej symetrii

zbuduję ci nowy świat we śnie
bez wojen głodu i żywiołów
tylko daj mi cząstkę siebie daj

w tym pędzie pogoni
otwieram dłonie ku niebu
i motyl szeptu wyrusza
w największą przygodę biorąc
nogi za pas ku kwiatom azalii czy
owocom jabłoni dziś kiedy jestem
na rozdrożu mnożą mi się
w głowie pytania czy może usnąć
stokroć byłoby lepiej ale gdzież
ten rój gdzież ten wszechmaterialny
świat ta szarańcza w tej minucie upajam
się nutą wind of change i marzę

o zgodzie wszelkiego
prawa bo przecież uwięziony w jarzmo
i kołem się tocząca fortuna
oznajmi głucho że ach ci się przyśni
cały świat oraz pereł sznur
podczas wojny pozycyjnej
chowam się za śniegiem na powidoki
wiosny a kule niczym pociski wśród artylerii
gwiazd spadną na ziemię

/a ty ubrana w zaklęcia
prawa życia oznajmiasz miłym
spojrzeniem - żyję żyję/

*** /**Haiku**/

/w wiekiej ciszy/
zabrakło słów głucha
noc noc głucha na drżącej
gałęzi sowie spojrzenie

/erupcja/
jak sól w wodzie
nowe pcha wzory w błękit
i napelnia jar

/deszczu strugi/
pochylają się drzewa
wierzba kiwa swą głową
w nade mną jesiennym

Komers w stajni Augiasza

Bezgłos, tss

...masz usta zaheblowane spokojem,
drogi Memnonie - ile trwałem przy tobie?
gdym tylko miał siły w nadmiarze.
Kolorytem swoim przeczuwając odcienie
chabru lazuru i indygo późnej jesieni w kolorze
bajki twojej.

Widzisz je tylko w chmurach
okraszających wzory - niczym obrazy
w ruchu, bezwonnie zatrzymane w soczewce,
ja i owoc wiśni, kwitnący kwiat Lewantu
niczym brat bliźniak, stolarz słownych
malowideł.

Powiesz czy gdy słyszę szept czy
muzykę a morze źrenicy się rozwiera, jak
membrana między kolejnym niewypowiedzianym
słowem subtelnym w oddali krytyczny punkt
ty i pajęcza sieć, niczym winorośl intymnie
dochodząca swoich roszczeń.

Czarodzieje strof, wierni rymopisowie
słów, sympatycy dalekich semantycznych
rubieży - przybyłem! Ja, sługa ideałów,
mistrz dialogu, twój głos niczym trel słowika -
zapadnę się w tobie niczym olis w małego
karła.

Może wejdiesz ze mną w taniec
wytworny na uczcie, bo wszystko jest
poezją. Przyjąłeś me zaproszenie - powiedział
tutaj mędrzec i w ciszy odszedł, teraz drży i pęka
w mieliźnie spacerując drogą ku Atenom.
Coś ty zrobił (ku niebu dalej w mróz

idąc) drogi Sokratesie?

Na tej błękitnej planecie w dolinie łez
wierna tęsknoty to ja filozofia - apatia nie
kojarz mnie z naiwnością dziecka, Poezjo
rodowodowa źrebięcia twojego serca
strzał Kupida, mój
Fajdrosie.

20.01.2015r.

Szczury

gdyby dzisiaj przyszło
zrobić rachunek sumienia
wykrzyczałbym wszystkie
arie widziane przed zmierzchem

gdyby dzisiaj przyszło
ocenić roztropnym spojrzeniem
ciało nagiego horyzontu
i włochatego syna słońca

króla przymierza o dłoniach
eukaliptusowego drzewa
i jego powabie osunąłbym się
po szyi w najdalsze zakamarki

twojego alabastrowego ciała
gdyby dzisiaj kazano mi wejść
w płonący dom nie wahałbym
się w mieczni najgłębszego

momentu siły twojego więźnia
niczym eskulap dla ciała a cud
dla duszy gdyby dzisiaj trzeba
stworzyć szczyptę dramatu

owinałbym się w papier i niczym
hudini zaklął na wszystkie
świętości to tobie ślubowałem tobie
nasza wspólna droga to autostrada

do gwiazd nie szukam niczego
więcej prócz płomienia odbitego
na długość mewy tego z ciemnej
strony księżycy nie szukałbym

ciebie królowo duszy cesarzowo
ciała wróżbitko święta dziś ani
słyszeć lamentu kobiet ani też twego
serca bicie już nie to już nie to

gdzie jest wstyd
gdzie jest wstyd
dziś mam w rękach flary
don dulcyneo poezjo!

Jak

jak na ironię
zagasił mnie
twój
światły umysł

Manifest

kiedy czytam The Washington Post
wszystkie duchy dobre duchy
w moim domu lśnią żywicą

w oku jej
odbija
się kolorytem miodu odcień szczęścia
na posadce progu w przejściu
pomiędzy dużym pokojem a kuchnią

właściwy pojedynek
Apollona z Marsjaszem

pomyśl sobie Demeter
że wygrawerowane ambrozją
koryta amazońskich lasów
niczym ołowiane żołnierzyki
czekające na miłowy lekko
krok by dojść

w szumiące lasy płuc słodkie
stawy krwi moja wierna Beatrycze
póki

jeszcze krążysz po tej spirali
geometrii koła galaktyki
arcypięknych wierszy

zaopiekuj się mną
jestem tym chłopcem
w ogniu żywiole którego tata
którego tata jestem
tym chłopcem

a ty czekasz na ostatni znak
Marsjaszu wygrałeś tę potyczkę

tobą oddychać chcę
a ci wielcy którym się udało
i ja pośród nich mały Adam
z jabłkiem w ręku
pokazuję dziś nowe
prawa rzeczy
najmniejszych

Moja Bereniko

moja słodka bereniko, ja
i moja phere i moja nike,
jak lew z twojego zodiaku -
czekam na całuny szczęścia

w zmysłach słuchu, wroku,
dotyku i powonienia. zatracam
się wątpiący w moc twego
imienia. słowem obcy, naznaczony

prawdą wołam dziś, ach wołam
obiegając wirującą ziemię.
czy w tym samym kierunku
wyślesz pukiel swoich włosów?

o moja słodka bereniko ich
świadomość, moja świadomość
twa tajemnica, którą do portu
czy szlakiem morskim w 40stym

roku wydana za mąż staniesz,
się słóżebnicą? słysząc dźwięk
trąbki? i choćby motłoch kolumn
nie zatrzymał twojego zapachu,

jestem tobie przeznaczony moja
agappe i choć to tylko pojęcie
wywiedzione z niewoli twego języka,
na końcu słowa powiesz ile jeszcze.

i choć jestem pierwszą wspólnotą
to nasz dom z własnych dzieci zbudowany
przemieni się w świątynię pana by
w tobie słowo moje w materialne prawa

się przemieni i krzyknę, ach krzyknę
niech żyje życie! niech żyje życie!
gdzieś nad rzeką niechcianą mija rok
za rokiem jakbym dalej brał udział

w naszym
nieczystym balu.

Triumf (czy ty wiesz). Poemat

czy ty wiesz jak wiele
znaczy dla mnie poezja?
góra w głębokim śniegu - stopa głuszy dźwięk -
noc okrywa prześcieradłem

drodzy państwo!
żelazna kurtyna pada szarówką lżej
niż nawet
szept myśli na skrawku papieru
tamburmajor z batutą
rozpoczyna arię bal wszystkich świętych?!

we wszystkich strukturach piekła
otwiera się niebo przestajesz krzyczeć
po czym ja zaczynam krzyczeć: dochodzę!

w oklasku suchych krótkich salw
nie pytaj czy zgubiłem ambicję
mam kwit w ręku
choć mówię sercem:

nie pytaj mnie o śpiew
bo nie odpowiem muzykalnie
(mogę jedynie wysłać telegram)
a tam gdzie czeka na mnie
jaskinia po brzegi cieniem wypełniona

wszędzie ta sama ziemia jest
naucza mądrość wszędzie człowiek
płacze malinową niepogodą

księżyc podnosi się nad
horyzontem
wivat madonna!

wywiodłaś mnie
z etruskiego kraju zrębem myśli
więc rzucam to w kąć i zaczynam
wykonywać poezję bo jestem tu
za radą starszych i namową
trzech tytanów obuchem -

pierwszy który mówi to ziemia: faluje fałdami
płyt tektonicznych rozściela wydmy dywanem
piasku i winorośli -

drugi woda: zapisuje się w hierarchii
miar przełożonego do tańca i do różańca
akwenu w najdalsze hołubce -

trzecia niebo: rozpościera znak
rozpoczęcia epoki średniowiecznej włoskiej
elżbietańskiej francuskiej dymem
mego paleniska czy powietrza

a ty to ta niepoliczalna głoska
niczym dojrzałe piękno wiosenna nasturcjo
w trzydziestu laty rozkwitła w niedosycie
niczym narodziny dziecka

bo teraz zacznę od siebie we wspomnianiu
dym z komina - tyle dla ciebie zrobiłem -
ojczyzno - tęsknoto?

SPIS TREŚCI

*** (TO PRZECIEŻ JASNE)	5
*** (JESTEM PIERWSZY)	6
NIEBIAŃSKI PYŁ	7
ZA CENĘ DOBRA	8
DZIEŃ PAMIĘCI	9
FILOZOFIA	11
GENIUS LOCI	12
GUSŁA	13
HAMLETYZM	14
JESIEŃ 秋	16
KIEDY STOJĘ NA BACZNOŚĆ	17
LEGENDA POWRACA DO DOMU	19
LOT KU JASNOŚCI	21
ŁAKNIENIE	22
MIĘDZY HD A DTTV	23
NIEOMAL 2 I 1/3 CZYLI CZAS NA MIŁOŚĆ SPEŁNIONĄ	24
OCZKO	26
OTWÓRZ SIĘ: SEZAMIE	27
TAJGA	28
TĘSKNOTA	29
TY, KIEDY WYPŁYWASZ	30
*** /HAIKU/	31
21 GRAM	32
3 I 1/2	33

BIAŁA GWIAZDA	34
CAŁKOWITE ZAĆMIENIE	35
CORAZ BARDZIEJ	37
CZWARTY WYMIAR	38
PORA WIĘDNIENIA	40
POKÓJ	41
ESKULAP NIEZGODY	42
KRÓTKI WIERSZ O WIOŚNIE [ANTYWALENTYNKI]	43
GWIAZDA POŁUDNIA	44
*** [ZEGAR PRZEKRACZA NIEWYRAŻALNĄ...]	45
NOC WALPURGII. DR FAUSTUS PYTA MARTEĘ	46
SONATA KRZYWEJ SYMETRII	47
*** /HAIKU/	48
KOMERS W STAJNI AUGIASZA	49
SZCZURY	51
JAK	53
MANIFEST	54
MOJA BERENIKO	56
TRIUMF (CZY TY WIESZ). POEMAT	58